

ZUZANA ONDEROVÁ

JAK ŠLY PASTELKY ZA SLUNÍČKEM

FRAGMENT

Jak šly pastelky za sluníčkem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Zuzana Onderová
Jak šly pastelky za sluníčkem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JAK ŠLY PASTELKY ZA SLUNÍČKEM

JAK ŠLY PASTELKY ZA SLUNÍČKEM

ZUZANA ONDEROVÁ

FRAGMENT

JAK JE KÁJA ZAPOMNĚL POD LAVICÍ

Takový to byl deštivý a nevlidný den. Nebylo ještě tak úplně jaro, ale také už nebyla tak úplně zima. Venku poprchávalo a lidé se schovávali pod deštníky. Ve škole bylo sucho a teplo. Sotva odzvonila poslední hodina a všechny židličky byly zvednuté na lavicích, vyhrnuly se děti jako velká voda ze dveří. Hučely a valily se po schodech dolů, kde zaplavily šatnu.

V opuštěné třídě na podlaze zůstaly poházené papírky, plastová láhev, dvě gumičky do vlasů, jedny neotevřené kapesníčky a... Copak je to tamhle pod třetí lavicí u dveří? Vždyť tady někdo zapomněl celý penál! Je pootevřený a jedna pastelka se z něho vykutálela až pod umyvadlo. Kouká jí jenom půlka, protože na ni spadl obal od sušenky s čokoládovou náplní.

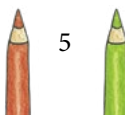
Hodnou chvíli bylo ve třídě naprosté ticho, jen kohoutek nad umyvadlem smutně kapal kap, kap, kap. Pootevřenou ventilačkou, kterou nikdo nezavřel, sem tichounce nakukovala zima. Pak se zip penálu pomalounku rozeplnul celý. Kovové zoubky se otvíraly velice obezřetně, a to jenom proto, že dole u hlavních dveří cvakl školníkův klíč. Od této chvíle už v celé budově nebyl vůbec nikdo.

„Jsme tu samý?“ ozval se z penálu nedočkavý hlásek.

„Kája nás tady zapomněl!“ vyjekl jiný nešťastně. „Co teď budeme dělat?“

Zip se zatím rozevřel úplně a pastelky, tužka a guma se pořádně nadýchly.

„Ach,“ vzdychla tužka, „konečně si odpočinu. Doma mě Kája dost trápí. Když píše domácí úkol, vždycky na mě hrozně tlačí!“

„Božítku, vy toho naděláte,“ utrousilo propisovací pero, které mělo v penálu zvláštní, výsadní chlívček oddělený od obyčejných tužek a pastelek.

„Vám se to řekne,“ ohradila se tužka uraženě, „vás třikrát za večer nezlomí!“

Na to pero neřeklo nic, jen se pyšně natočilo, aby byla vidět jeho lesklá kovová špička. Z penálu vyklouzla červená pastelka. Dosud mlčela, ale teď pocítila nutkání také něco říct.

„Nehádejte se!“ zvolala a hlas se jí chvil vřazením a radostí.

„To je přece senzační, že jsme tu samy!“

Pak se postavila na špičku a nakreslila na podlahu červenou pusinku.

„Ahoj!“ řekla pusinka a roztáhla se do úsměvu.

Černá, která je celou dobu podmračeně pozorovala, sebou zavrtěla a vykroutila se ze své gumičky v penálu. Pak si také stoupila na špičku a přidělala pusince dva zuby. Jeden pak z půlky začernila a dala se do ošklivého smíchu.

„Hahahaha,“ smála se, až škytala. „Teď se na sebe podívejte! Máte zuby jako noty na buben!“

Pusinka znejistěla. Nevěděla, že se to říká, když některé zuby chybí. Pak se podívala do zrcátka, které nakreslila Červená, a celá se našpulila.

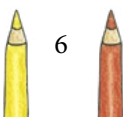
„No fuj!“ obrátila se do lítostivé podkovy. „Vy jste ale zlá!“

Černá se jen zlomyslně ušklíbla. Z penálu se jedna přes druhou tlačily ostatní pastelky. Ještě nikdy se jim nestalo, že by si mohly dělat, co je napadne. Oranžová si namalovala sluníčko, Zelená trávu a Modrá rybník. Fialová nevěděla co, tak udělala mrak.

„A co tady budeme do zítřka dělat?“ zeptala se Bílá.

Ať kreslila, co chtěla, vidět nebylo nic, a tak z toho byla trochu otrávená.

„Dneska je pátek!“ vyhrkla Hnědá. „Budeme tu muset zůstat až do pondělí!“

„Do pondělí?“ Pastelky ztichly.

Až do pondělí!? Takovou hrozně dlouhou dobu tady na podlaze? Svoboda je okamžitě přestala bavit. Jakápak volnost, když tu zůstaly opuštěné jako trosečníci? Pusinka se dala do pláče. Kňourala tak protivně a nesnesitelně, že to Guma se slonem nevydržela a celou ji vygumovala.

„Doufám, že vám to nevadí?“ obrátila se pak omluvně na Červenou.

„Ale ne,“ řekla Červená a namalovala Gumě červenou čepičku. „Abyste nenastydla, v noci tu asi bude pěkná zima.“

U koše něco zašustilo. To se Žlutá snažila setřást obal od sušenky.

„Auauauau,“ zanaříkala, „tolik mě bolí záda!“

Jak vypadla z pootevřeného penálu a kutálela se po tvrdé podlaze, polámala si uvnitř dřevěného tělíčka tuhu. A to je pro pastelku to nejhorší, co se jí může stát.

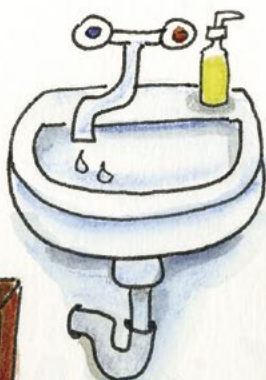
„Má asi přeraženou tuhu,“ soucitně pošeptala Červená Modré.

Nebylo to ale dost potichu, aby to nezaslechla Černá.

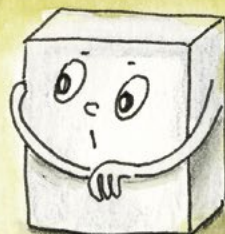
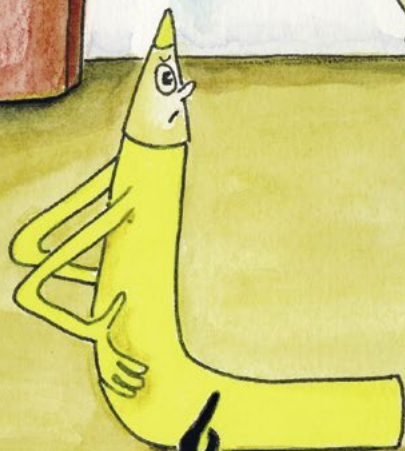
Hned se obrátila ke koši a zahulákala: „Tak to si, holka, už moc nezamaluješ! To máš konec. A Kája tě určitě brzy vyhodí! Co by dělal s lámavou pastelkou?“

a b c d e f g
h i j k l
m n o p q r s
t u v w x
y z

Má
přeraženou luku,
chudinka.

Žlutá ztichla a bylo vidět, že je jí do pláče. Nastalo tíživé ticho.

„Co kdybychom odsud utekly?“ napadlo pak Červenou. „Víte, jak je dlouhá sobota a neděle?“

„A kam jako?“ zajímala se Zelená.

„To je jedno. Prostě někam! Někam ven! Podíváme se, jak vypadá opravdický svět!“

„Já nejdu,“ vzdychla Běžová, „cítím se tak slabá! A je mi zase tak nedobře od žaludku.“

„Já taky ne,“ přidala se Hnědá, „budu tady hlídat Běžovou. A taky si myslím, že by někdo měl zůstat tady na základně.“

„Já bych se umazala,“ otřepala se Bílá štítivě, „radši zůstanu tady a vlezu si zpátky do penálu.“

„To nevadí,“ uchechtla se Černá, „bílou stejně k ničemu nebudeme potřebovat.“

„Pch,“ odfrkla uraženě Bílá a otočila se zády.

Venku se začínalo stmívat. Déšť ustal, ale po ulicích se honil studený vítr.

„Půjdem až k ránu,“ rozhodly nakonec Modrá a Zelená. „Je tam zima a možná bude zase pršet.“

Pastelky se pomalu zasunuly zpátky na svá místa. Dokonce i polámaná Žlutá se dověkla do teplého penálu a vtiskla se mezi Červenou a Modrou. Ráno je moudřejší večera, pomyslely si a hluboce usnuly. Jen zapomenuté slabounké světélko nad tabulí zahánělo černočernou tmou.

JAK UTEKLY ZE ŠKOLY

Když se probudily, byla venku ještě tma. Nejlepší čas na útěk ze školy. Musí zmizet dřív, než se úplně rozední a někdo si jich všimne.

Černá nebyla na svém místě! Zatímco ostatní tvrdě spaly, vysoukala se z penálu a řádila jako černá ruka. Počmárala všechny nástěnky! Někomu přimalovala vousy, jinému brýle, písmenkům přimalovala nožičky, háčky a čárky.

Pastelky na to běsnění zaraženě koukaly a Modrá povídá: „Ale vy s námi nepůjдете, že ne?“

Jenže Černá se jen zašklebila a řekla: „A zrovna půjdu!“

Co měly Červená, Modrá, Zelená a Žlutá, které se do rána udělalo lépe, dělat? Černá se k nim připojila a držela se jich jako klíště.

„Můžu jít s vámi?“ zamávala Guma se slonem svou novou červenou čepičkou. „Můžu se vám hodit!“

„Hleďte si svého!“ odbyla ji Černá. Ostatní pastelky ale vzaly Gumu mezi sebe. Třeba se ještě opravdu bude hodit.

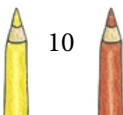
„Ale jak se dostaneme ven?“ zeptala se Červená.

Byla trochu splašená a nikdy nepřemýšlela moc dopředu.

„Že bychom podlezly pod dveřmi?“

„Tam je chodba a schodiště,“ upozornila Zelená, „to bychom si moc nepomohly.“

Jenže Modrá si už včera dobře všimla pootevřené ventilačky, kterou se sem

cpal studený vzduch. Byla rozvážná, a tak si před spaním celý plán dobře promyslela. Protože nikdo jiný plán neměl, ujala se teď vedení.

„Vyklouzneme ventilačkou,“ řekla pevným hlasem. „Nebude to snadné, ale zvládneme to!“

„Ale je to nebezpečné!“ vykřikla Zelená. „Co když se polámeme?“

„Zbytečná opatrnost,“ usadila ji Modrá. „Jdeme!“

Vyškrábaly se na parapet. Škvíra otevřeného okna byla opravdu vysoko. Pastelky se shlukly a nerozhodně přešlapovaly.

„Jste v koncích, co?“ šklebila se Černá. „Co byste si beze mě počaly, he?“

A než bys napočítal do tří, nakreslila na parapet žebřík.

„Pomozte mi ho zvednout! Je těžký,“ přikázala pak pastelkám.

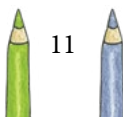
Všech pět, Modrá, Červená, Zelená, Žlutá a Černá, se opřelo do žebříku. Žlutá se trochu ulejšala, protože ji bolela záda. Guma s červenou čepičkou a Ořezávatko stály dole a radily.

„Ještě kousek doleva!“ křičelo Ořezávatko.

„Ještě kousek dozadu!“ volala Guma.

Konečně stál žebřík tak akorát, kousíček od otevřené ventilačky. První se po něm nahoru pustila Černá, protože byla nejenom ukřičená, ale také ďábelsky odvážná. Hned po ní Modrá a teprve potom Zelená se Žlutou. Zelená byla velmi opatrná a trvalo jí věčnost, než zdolala všechny příčky žebříku. A Žlutá, se svou přeraženou páteří, hekala poslední. Proklouzly oknem a začaly sestupovat po dalším žebříku, který tam mezitím nakreslila Černá. Tentokrát byl provazový, aby ho mohly bez potíží spustit z okna. Lezlo se po něm ještě hůř než po tom dřevěném. Houpal se a komíhal tak silně, že Zelená skoro spadla. Nakonec se všechny dostaly bezpečně na zem. Pod oknem byla tráva, a tak se všichni skulili do měkkého. Zelená byla u vytržení.

„Tak tohle je tráva?“ volala. „Myslela jsem, že je zelená jako já! A ona je zatím šedivá, skoro černá!“

Na to jí nedokázal nikdo odpovědět. Nejenom tráva, ale všechno kolem nich bylo šedivé. Světlejší nebo tmavší, ale šedivé.

„A co obloha?“ zhrozila se Modrá. „Vždyť obloha by měla být modrá! Jako já!“

„Copak obloha,“ ozvala se sklíčeně Žlutá, „ale kde je Slunce? Sluníčko žluté jako já?“

Červená honem nakreslila pusinku a vybarvila ji, jak nejsytěji uměla. Jenže pusinka zůstala šedivá!

„Červená taky chybí!“ vykřikla Červená zděšeně. „Co je to za divný svět?“

„Jupíííí!“ jásala Černá. „Všechno je černé! Černé jako já!“

Pak se zarazila. No jo, černá, ale vždyť si jí v černém světě nikdo ani nevšimne?! Copak ve tmě je černá vidět? Pastelka ztichla a špička se jí nespokojeně kývala dopředu a dozadu.

Žlutá se vysíleně posadila do šedivé trávy a bylo jí do pláče.

„Ten svět tady venku se mi ale vůbec nelíbí,“ popotáhla.

„Už to mám!“ vykřikla Guma. „Já tu černou barvu prostě vygumuju!“

A začala kolem sebe zběsile gumovat. Nejdřív trávu, pak oblohu a nakonec se vrhla na černou pastelku.

„Dejte pokoj!“ uskočila Černá. „Vy jste se zbláznila, ne?“

Guma, celá udýchaná, přestala s mazáním a sesunula se vedle Žluté.

„Nejde to,“ vzdychla, „stejně to nejde.“

„Pozor!“ zasyčelo Ořezávátko. „Někdo jde!“

Pastelky sebou plácly na zem a přikrčily se, jak nejvíce uměly. Po chodníku kráčela postava. Byla samozřejmě také celá tmavá, ale kolem ní se míhalo malé oranžové světýlko. Kdykoli se jí světýlko přiblížilo k obličeji, na okamžik osvětlilo její tvář. A ta tvář nebyla černá! Pastelkám se srdíčka zastavila radostí. Tak přece jen není všude tma! Kroky se blížily. Člověk přešel nevšimavě kolem a velkým obloukem odhodil dokouřenou cigaretu. Světýlko udělalo „bzzzzz“ a dopadlo mezi pastelky.

Červená jen tak tak uhnula. Rozžhavený nedopalek ji málem popálil na bříšku! Pastelka se polekaně rozhlédla a co nevidí? Tráva kolem světlíka je zelená! Pusinka, kterou před chvílí nakreslila, je sytě červená a spodek žluté pastelky má barvu sluníčka!

„Kdo jste?“ zvolala ohromeně.

„Jsem cigareta. Vlastně teď už jsem jenom nedopalek,“ syčela ta věc.

„Je to Cigareta!“ jásala Červená. „Nedopalek!“

„A umí udělat barvy,“ vzdychala Žlutá roztouženě a sunula se blíž.

„Opatrně!“ křikl na ni nedopalek. „Pálím!“

„Auuuu,“ zavyla Žlutá, která varování nedbala a přiblížila se moc blízko.

„Promiňte, pane Cigareto,“ řekla Zelená, „ztratily se nám barvy. Mohl byste nám je vrátit?“

„Mně první!“ žadonila Modrá. „Kdo je krásnější než modré nebe?“

„Ne ne ne!“ zadupala Zelená. „První mně! Nejdůležitější je zelená tráva! To přece musíte uznat!“

„A já jsem celá zlatá! Jako Slunce, jako pampeliška, jako kuřátka. Mně první!“ pištěla Žlutá, kterou ke všemu už zase bolela záda, a začínala být protivná.

„Jestli to nebudu já, bude se pusinka pořád černě mračit,“ vložila se do toho Červená nasupeně.

Nedopalek byl čím dál tím menší a jeho světlo pořád slabší a slabší. Přesto se dal do smíchu.

„No to mě podržte! Vy jste mi ale hloupé školní pastelky! Copak nevíte, že když je tma, tak...“

Nedopověděl a následovalo už jenom syčení a tichounké praskání. To nedopalek cigarety dohořel úplně a zhasl.

„Když je tma, tak co?“ zašeptala Zelená do ticha. Všechny nešťastně mlčely. Když je tma, tak co?

„Když je tma,“ ozvalo se za nimi, „tak nejsou žádné barvy vidět.“

